

Casa Mir o Can Mir

Sant Vicenç de Montalt

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Carrer de Can Patoi, núm. 15

Coordenades:

Latitud: 41.570766328702
Longitud: 2.5057323860174
UTM Est (X): 458792
UTM Nord (Y): 4602239

Classificació

Número de fitxa 08264 - 17
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Eclecticisme
Segle XX
Any 1901-1905
Autoria de l'element: Enric Sagnier i Villavecchia
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: Normes complementàries i subsidiàries de planejament de Sant Vicenç de Montalt
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Data aprovació: dc., 12/02/1986 - 12:00
Número inventari IPA, núm. 8994
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 8824237DG5082S0001MR
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart

Descripció

Casa de planta quadrangular formada per diversos cossos i aixecada damunt d'una terrassa artificial del terreny. Consta de planta baixa i dos pisos, però destaca una torre mirador amb un pis de més i un porxo adossat a la façana de ponent, alineat amb la de migdia. La coberta és de teules àrabs, algunes vidrades, de color verd. El cos central és a dues aigües amb el carener perpendicular a la façana principal, orientada a migdia. El torreó és de coberta piramidal. El cos transversal també és a dues aigües. El porxo és de terrat pla a la catalana. Destaca el ràfec volat sostingut amb bigues de fusta, als quatre costats.

La planta principal s'organitza a partir de tres eixos de verticalitat, definits per les obertures. A la planta baixa hi trobem dues finestres de mig punt, en els eixos laterals i un plafó ceràmic dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, a l'eix central. L'entrada es troba a la façana de ponent, sota el porxo. En el primer pis destaca un llarg balcó corregut amb barana de ferro i sota llosana de ceràmica, amb dos accessos, un a cada eix lateral, i una finestra a l'eix central. Totes les obertures presenten una llinda recta amb persianes de llibret. A la segona planta, hi trobem tres finestres més petites, també de llinda recta, amb una jardinera cadascuna, amb enrajolat escacat de color blau i blanc.

S'aixeca damunt una terrassa que s'estén a migdia i a ponent, creant una planta per sota el nivell de la casa, on hi havia espais de treball i emmagatzematge, com ara la bugaderia. Està envoltada per un gran jardí.

Observacions:

Les característiques arquitectòniques formals i ornamentals de la casa fan que s'hagi de parlar d'una barreja d'estils, amb algun element residual modernista, com el treball del ferro o alguns plafons ceràmics, però majoritàriament amb un racionalisme compositiu clàssic, amb balustrades i un gran ràfec propi d'influències historicistes. Per tota aquesta barreja podem parlar d'un estil eclèctic.

Història

Lluís Grau (2023) publica la història de la finca que fins al primer quart del segle XIX, era coneguda com a can Mir o el Regadiu i ocupava bona part de l'extrem sud-oest del terme municipal de Sant Vicenç de Montalt, a redós del turó del Balís. Eren quatre finques que, en total, ocupaven una mica més de cinc hectàrees, destinades al conreu de secà. N'era propietari, per herència paterna, Antoni Mir Vilaseca. L'hereu, el seu fill Vicenç Mir Colobran, va passar de pagès, l'any 1824, a bracer propietari el 1863 i a hisendat el 1868. La relació jurídica entre el propietari i els treballadors de la major part de la finca (Regadiu) era la de masoveria, mentre que la parcel·la es reservava per a les vinyes. El regadiu, que va acabar donant nom a la finca i va permetre superar el conreu de secà, va ser possible gràcies a la implantació d'una notable infraestructura hidràulica.

Entre 1855 i 1862, la superfície total de la propietat es duplica. Des del 1856, el propietari havia passat a ser Josep Mir Albanell, fill primogènit de Vicenç. Josep es casa a Barcelona, i fa negocis relacionats amb la importació de productes colonials. Les finques de Sant Vicenç deixen de ser el suport principal de l'economia familiar. La finca de Can Mir passa de tenir un ús exclusivament agrícola a ser també un lloc per a l'estiueig. Les edificacions aleshores existents (masoveries) s'adeqüen per a les noves necessitats.

L'hereu de Josep Mir, Rossend Mir Fullà, entre 1901 i 1905 decideix construir la torre Gran, també fa edificar una glorieta al cim del turó del Balís, obra del mateix arquitecte, Enric Sagnier. També millora les instal·lacions de la finca ampliant-la fins a més de 23 hectàrees dins el terme de Sant Vicenç de Montalt, i encara hi va afegir dues hectàrees més del terme de Sant Andreu de Llavaneres. La finca va acabar organitzada en quatre masoveries: la de can Patoi, la del Forn, la Masia a Sant Vicenç, i la de ca la Gràcia a Llavaneres.

Cap al final de la guerra, es va convertir en refugi d'una setantena de persones. L'artilleria italiana destruï la glorieta del turó del Balís; que fou substituïda, més endavant, per una altra de Lluís Bonet i Garí.

Bibliografia

CAMPOY, Josep Lluís i BOBA, Assumpta (2009). Catàleg de protecció de béns i paisatges del Pla d'Ordenació Urbanística municipal de Sant Vicenç de Montalt. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Document no vigent.

GRAU MOLIST, Lluís (2023). Can Mir; dins *5 cases amb història*, 2. Sant Vicenç de Montalt. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt, pp.30-33.

PÉREZ I FERNÁNDEZ, German i MEDINA ESPIGARES, Gabriel (2023). Document d'aprovació inicial del Pla d'Ordenació Urbanística municipal de Sant Vicenç de Montalt. Document 5: Catàleg de béns protegits. Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt. Document no aprovat.

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.](#)

